

Σερβία, ή Αουστρία. Μοδ χρειάζοτανε όμως κ' ένας βασιλιάς. Τον βρήκε, τὸ βασιλιά τὸ νικητὴ, τὸ βασιλιά πὸ ἔχει τὸ μεγαλειο, πὸ ἔχει νὰ εἶναι βασιλιάς καὶ συνάμα μὲ τοὺς στρατιώτες του γίνεται ἑδέρφι, τὸ βασιλιά πὸ τὰ λόγια του παίζουνε, πὸ τὸ πρόσωπό του γελᾷ, πὸ παίζεῖ μὰ καὶ πὸ δὲ γελᾷ, τὸ σπαθὶ του, τὸ βασιλιά πὸ μέσα του ζῆ ἀκέρια ἢ ψυχὴ τῆς Ρωμισσόνης, πὸ σ' ἔλο τὸ Ρωμαϊκὸ θὰ βασιλέψη, γιατί Ρωμαϊκὰ μιλά, νά, τί τὰ θέτα, βρήκε τὸν Κουμπάρο».

Αὐτὸς εἶναι λοιπὸν ὁ ὕβριστὴς τοῦ Βασιλιά, αὐτὸς εἶναι ὁ ξένος, κι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀχαρχτήριστο τοῦ «Νουμά», τοῦ Μόνου Ἑλληνικοῦ φύλλου πὸ δὲν πλερώνεται ἀπὸ ΚΑΜΙΑ ξένη προπαχάνα, κ' ἔτσι μὲναι ἀληθινὰ ἀχαρχτήριστο φύλλο.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΡΟΔΟΠΗ

5—

Μετὰ τὸ τρικύμισμα τοῦ Πάθου, μέσα στίς φοβέρες καὶ ἔθρητες, εἶναι ἡ εἰκόνα ἢ εἰδυλική. Γλυκὰ λόγια μελωδικά, ἀν καὶ πιδ φυσικὰ θὰ τὰ θέλαμε. Ὅσο λυρικὴ κι' ἀν εἶναι ἡ γνοή, ξεζητημένος, σὰ σὲ ἀμοιμηγή τῶν πιδ ἐξωτερικῶν δημοτικῶν στίχων ἀκούεται ὁ Δημοχάρης.

«Ἐλα, καλή μου, πρόβυλε στὸν κόσμο
 ἄγιά νὰ λάμπη—κι' ἄς σβύση τὸ φεγγάρι!
 »Ἐλα γλυκεῖά μου, πὸ ἀνθισες σὰ εὐδο
 ἄς μιά νύχτα—νὸ σὲ ζητήσουν τ' ἀνθή»

Πάλι μονότονα καὶ ψεύτικα φοβόνται τὸ θάνατο. Στὸ τέλος μόνο τῆς σκηνῆς τὸ σωστὸ συντονισμὸ βρῖσκει, τὴν ὁρμὴ τοῦ Ἔρωτα, στὴν ἀνώτερη Ποίηση συμγμένη. Δραματικὰ εἶναι ὠραία τοποθετημένη ὠραία τώρα κ' οἱ χαραχτήρες ζετολίχτηκαν.

Ἡ Κρινὼ δὲν εἶναι πιά ἡ δειλὴ παιδοῦλα. Καινούργια ζωὴ τὴν ἔχει ἀγκαλιάσει. Ποῦ ἀγνὴ πάντα. Ἔχει τὸ ἴδιο ἀπονήρευτο βλέμμα στὰ γαλανὰ τῆς μάτια μὰ ἀλλοιωτικὰ βαθιὰ λάμπουν μὲ τὴν ἐσώτερη φλόγα τῆς χαρᾶς. Καὶ στοῦ Δημοχάρη τὴν ψυχὴ ἐπλάσε ὠρατο ἢ Ἀγάπη τὸ κάτι ἀσυμπλήρωτο ποῦ χυ ἀφήσει ἢ Δόξα καὶ ἢ Νίκη. Ἄντρας εἶναι τώρα τέλειος, ἀφοῦ ὁ Ποριώτης βλέπει τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν Κρινὼ σὰν τέλεια Ἀγάπη. Δὲν εἶναι στιγμὴ νὰ συζητηθεῖ... ἀν εἶναι δυνατὸ ἕνας ἄντρας ν' ἀγαπήσει ἀλόβαρα κι' ἀληθινὰ μιὰ γυναίκα ὅσο ἐλκυστικὴ κι' ἀν εἶναι μόλις τὴν εἶσε, προπάντων ὅσον ἀμέσως τὸν ἀγάπησε κι' αὐτὴ... Ἡ κάλη γιὰ τὴν ἀπόχτηση, ἢ ἐπιθυμία, ὁ καιρὸς δημιουργεῖ τὸν ἔρωτα. Ὅπως ὅποτε ὁ Ποιητὴς νομίζει, καὶ θέλει, ὁ Δημοχάρης ν' ἀγαπᾷ τὴν Κρινὼ. Ὑμνος θαυμασμοῦ, λατρείας κι' ἀφοσίωσης ἀναδαίνει στὰ χεῖλια του. Κάθε κακὸ σκοπὸ

τὸν ἔχει ξεχάσει, μετανιώνει καὶ γιὰ τὴ νύχτα τὰ μαλλιά τῆς ἔκοψε τυφλὸς ἀπὸ πείσμα. Ρήγισσα καὶ κυρὰ του θὰ γίνε... καὶ σκιάδα ἀν ἴσως εἴταν πάλι Ρήγισσά του θὰ τὴν ἔκανε. Ἦ ὀρκίζεται. Μὲ τὸν ὄγκο του τὴν ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ πεῖ τὸ μυστικὸ πὸ ὑποσκέθηκε νὰ μὴ φανερωθεῖ. Ἀραβδῶνα τῆς χαρίζει τὴ βούλα τῆς βασιλείας. Ἐναι ἴσκιος μόνο θολώνει τὴ μεθυμένη συμφωνία, σὰ θυμάται ἢ Κρινὼ τὴ Ροδόπη, ἀλλὰ γλήγορα σβύνει γιατί δὲν τὸν νιώθει ὁ Δημοχάρης στὴν ὁρμὴ τῆς χαρᾶς πὸ καὶ στὴν ψυχὴ τῆς παιδοῦλας νικᾷ καὶ τὴν τελευταία ἀγωνία. Ἐκστατικὴ ἔταν φεύγει ὁ βασιλιάς ὑψώνοντας τὰ χεῖρια λέει: «ὦ Μοῖρα! ἕνετρα βλέπω... καλὴ Μοῖρα». Γιατὶ ἐντελὸς παράχορδα νὰ πρόσσετε ἀκόμα ὁ Ποριώτης: «Μὰ ἐγὼ θρηνῶ... Γιατί; — Γιατὶ νὰ τρέμω;»

Ἡ Ροδόπη ἔπρεπε νὰ ἐρχότανε τὴ στιγμὴ τῆς Εὐτυχίας, στὸ ὕψιστο νὰ ἐξαρθεῖ ἢ ἀντίθεση. Ἡ Κρινὼ σ' ἀδιάκοπη ἐξακολούθηση θ' ἀπλωνε τὰ χεῖρια εὐγνώμονα ν' ἀγκαλιάσει τὰ γόνατα τῆς Βασιλοπούλας νὰ τῆς πεῖ γιὰ τὴν χαρὰ τῆς. Πόσο ἀναπάντεχη, πόσο ἀκτανόητη τὴ χτυπᾷ ἢ ἀδυστηρότη τῆς Ροδόπης πὸ σκληρά, μὲ περιφρόνηση τὴν ἀποδιώχνει. Δὲν μπορεῖ πιά νὰ πνίξει... παραδίνεται στὸ Φτόνο, στὴν Ἀγάπη. Μὰ ἡ Κρινὼ εἶναι ἀκόμα πάρα πολὺ παιδί γιὰ νὰ νιώσει. Κ' ἐπιμένει νὰ εὐχαριστεῖ τὴ Ροδόπη «γιὰ τὸ ἀπέραντο ἀγαθὸ» πὸ τῆς χάρισε. Γιὰ ν' ἀποχτήσει ἢ σκηνὴ αὐτὴ ὅλη τῆς τὴν ἀσυζήτητη δύναμη ἔπρεπε νὰ εἴταν πολὺ πιδ ταχύτερη καὶ σφιχτοεμένη. Ἡ Κρινὼ περήφανη γιὰ τὸν Ἔρωτα τοῦ Βασιλιά ἀυθέρμητα ὀρθώνει: ὀλοένα ἐνάντια στὴ Ροδόπη πὸ σκύδει γιατί φανερά, κι' ἄς μὴ τ' ὁμολογεῖ ἀκόμα, βλέπει τὴν ἦττα τῆς. Ἡ παιδοῦλα βασίλισσα καὶ κείνη δούλα, ἔχτος ἀν ἀπὸ συμπάθεια ἢ καὶ οἶχτο τὴν κρατῆσει σὰν ἀδερφή τῆς... Καὶ μόνη τῆς φταίει. Ἄν τὴν Κοπέλλα δὲν εἶχε δώσει στὸ Βασιλιά, θάδινε σ' αὐτὴν τὸ λόγο νὰ τὴν πάρει. Ὅμως ὄχι. Δὲν τὸ δέχεται πιά ἢ Κρινὼ. Πληγωμένη, στὴ Νύχτῃ τῆς Ὀμορφίαις τῆς καὶ μὲ πεποθηση στὸν «πολὺ γλυκὸ» τῆς, γυναίκα τώρα, φωνάζει:

«... Δὲν τὸ ξέρω

Κι' ἀλήθεια δὲν πιστεύω ἀν ἀπὸ μένα
 σένα θὰ προτιμοῦσε»

Ἐνδοιασμούς, συζητήσεις, περιττολογίες σκορπάει ὁ Ποριώτης μετὰ τὴ φωνὴ πὸ τὸ κορῦφωμα εἶναι, τὸ κορῦφωμα καὶ τῆς μαχαιρίας στὸν πόνο τῆς Ροδόπης.

Πιδ συμπαθητικὴ θὰ ἔμενε ἀν ὁ θυμὸς τῆς κ' ἢ ἦττα τὴ φέρνανε σὲ μιὰ παθητικὴ μόνο ἀπελπισία. Σήμερα στὸ θέατρο καὶ γενικὰ σ' ὅλη τὴν τέχνη ἀναζητοῦμε πολὺ περισσότερο τὸ ἐσώψυχο ἀπὸ κάθε βίαια κίνηση πὸ πάντα κάτι μέσα μας πληγώνει. Τὴν ψυχὴ τῆς Κρινῶς θέλησε νὰ σκοτώσει ἢ Βασιλοπούλα ὁ φόνος τοῦ κορμιοῦ τίποτε δὲν προσθέτει γιατί δὲν ἀγγίζει τὴν ἀγάπη τῆς μὲ τὸ Δημοχάρη καὶ μέσα στὴ Ροδόπη τίποτε νέο δὲ δημιουργεῖ. Ἀλλὰ τὸ δράμα

παίζεται! σ' αρχαίους καιρούς όπου οι χαρκτηρες ειταν πλημμυρισμένοι από ναυτική όρμη, από εξωτερική δράση, κ' είναι άπρακτικό για το σύνολο νάλειφει ή Κρινώ, είδημη το τέλος με τη Ροδόπη συντριμμένη βλέποντας το Δημοχάρη νά φεύγει με την Κρινώ, θά ειταν παιδικό, ίσως και γελοίο, ενώ σύγχρονα τρομαχτικά θ' άκούαμε την έρώτηση: «Κι' αύριο;» Αύριο τά άνεμπόδιστα συντρίμια της 'Αγάπης της γεννημένης σε μιá στιγμή. Κι' αυτό δέν τό θέλει τό έργο. Γλυτώνει: ο θάνατος από τη φριχτή φριχτή παραμονή. Άς σκότωνε έμως άμέσως ή Ροδόπη την Κρινώ, με τό μεγαλύτερο της εξερτής της, άς μη τέλειωνε ο φόνος ένα μονότονο και πρόστυχο γυναικοκαυθά από τόν όποιο λείπει κάθε τι τό θρυλικό, τό όμορφο. Μόνη συγκινημένη στην όλη άσκήμια άκούεται ή τελευταία φωνή της παιδούλας.

«ποιός τόλεγε... κυρά μου... άπ' τό γλυκό σου χέρι... χέρι που μ' έθρηψε νά σβήσω»

γρήγορα έμως κι' αυτή πνίγεται. Άντι νά κλείση άπότομα ή Αύλαία ενώ βουθά, τρικλίζοντας δλόκληρη σ' ένα προκίσημα έντικικό του άνωφέλευτου της πράξης της, της κατστροφής που σιμώνει, άκολουθει μιá σκηνή με τίς άδρες δλότελα άτοπη, άποχρυστικά άντιαισθητική. Κι' ούτε άρκετά σπαρχατικά πονεμένη δείχνει ο Ποριώτης τή Ροδόπη.

Νικήθηκε. Η τελευταία κίνηση έχει γίνει, ψυχικά τέλειωσε τό δράμα.

Άρχίζει χωρίς πιá ένδιχφέρο τό τέταρτο και τελευταίο μέρος. Κακογραμμένο. Γιατί δέν έχει σχεδόν πιá τίποτε νά μάς δείξει μα κι' αυτό τό λίγο άσκημα τό λείει. Είναι συνγκιμένοι ο Βασιλιάς μ' όλο τό άρχοντολόι, οι περιττοί μάρτυρες και κριτές. Συζητούν μ' άτέλειωτες χωρίς καμιά πνοή «variations» στο λιτό λαϊκό μοτίβο. Κι' άκούμε στίχους—σάν του Αίμου ζταν σκέπτεται πώς τά σημάδια, ή κορδέλλα κ' ή βούλλα που δείχνει ο Δημοχάρης, τ' άκλεψε κανένας δούλος:

»Πρέπει νά τή μαλλώσω νά προσέχει

»πώτερο τά καλά της»

κ' έπειτα ζταν θριαμβευτικά φανερώνει την πλεξούδα τή μύρη, ενώ ή Ροδόπη είναι ξαχνιά:

—»Όχι δέν είναι—δξω αν ή σκύλλα

με ντροπίασε, κ' ή κόμη από τόν καημό της

μυροφορεί θρημώντας την τιμή μου»

θάταν πολύ πιό τραγικό ά μόνοι στόν κήπο εύρίσκονταν πάλι ο Δημοχάρης κι' ο Αίμος. 'Ο Δημοχάρης μ' όλο του τόν θρίαμβο κι' ο Αίμος δειλός σε μιá άπαισία άγωνία γιατί ο Λαέρτης δέν έπρεπε νά τόν ειχε έλευτερώσει. Τίποτε δέν θά είξευρε σπαρχαγμένος μεταξύ της ανάγκης νά πιπέψει τό Βασιλιά που με τέτοια παποίθηση, λείει τή Νίκη του και του άδύνατου νά παραδεχτεί τό ξεπεσμό της άδερφής του, ότι ψεύτικη ειταν όλη του ή λατρεία. Τι τόν μέλει άγ την άγαπά ο Δημοχάρης, αν τή Ζωή του του χαρίζει, αν δέν είναι πιá ή Άγνή. 'Ως που τά μαύρα μαλλιά θάδειχνε ο Δημοχάρης. Και θά φώναζαν τή Ροδόπη.

Μόνη τρέμοντας θά πλησίαζε. Κι' άπλά, στη Μοναξιά τους, μα τόσο μεγάλο θά τέλειωνε τό δράμα. "Όλα θά ξεδιαλύνονταν...

Η Ροδόπη θά προσπαθούσε άκόμα με μιá τελευταία όρμη νά σκοτώσει την κοπέλα και στην καρδιά του Ρήγα, νά νικήση την Άγάπη του, με θάβλεπε τ' άδύνατο σε μιá έξαψη άπελπισίας, με μιá δίψα άφου πονάει, κι' ο Δημοχάρης κι' ο Αίμος σάν κι' αυτή νά πονέσουν, θά όμολογούσε πώς την Κρινώ παράδωσε στο Ρήγα και πώς τώρα την πέταξε στη στέρνα. Θάλεγαν κι' οι φύλακες πώς πιάσανε τό Λαέρτη που κρυφά έρχότανε τή νύχτα όπλισμένος—για νά τή σώσει—και με έπιθυμία κι' αυτός νά πονέσει, νά εξευτελιση άκόμα περισσότερο τόν έαυτό της, νά τά εξευτελισει όλα, όλα νά τά τυλίξει σε μαύρα πέπλα καημού και άηδίας, θά φώναζε πώς εκείνη ειταν έτοιμη νά δεχτεί τό Ρήγα και πώς ο Λαέρτης της πρόδωσε τό σχέδιο. "Εξάλλη δέν θέλει τό θρόνο, θέλει νά νικήθει δλότελα άφου τή νίκησε ή Άγάπη. Βουθά μ' άποστροφή για τή δαιμονισμένη Ροδόπη μα σά με σεδασμό για τό άλλάγμα του Πόνου και του Πόθου που αίστάνονται ότι κάτι κρύβει πέρα άπ' ο τι μπόρουνε άντρες νά νιώσουνε, σεδασμό για τή γυναικεία ψυχή, ο Δημοχάρης κι' ο Αίμος συντριμμένοι στα έρείπια της δικής τους καρδιάς θά γέρονανε πνίγοντας και θυμούς κι' έκδίκησης και μίσση άφου περιττά είναι, άβλωμένοι μόνο από τόν άπέραντο, άπέραντο πικρό του Πόνο... "Ισω; μακριά νά έκλαιε ή Μαντώ...

Τώρα παρουσιάζεται ή Ροδόπη, όπως ειτανε στολισμένη άποδραδής, φορεί τά βασιλικά δώρα κι' είναι πεπλοσκεπασμένη τόσο που δέν φαίνεται τό πρόσωπό της. Τήν άκολουθούν οι άδρες και μένουν όρθές, δεξιά κ' άριστερά της. Η Μαντώ βγαίνει τελευταία κ' έρχεται στην πρώτη θέση της όρθή τώρα στην κολόνα. Άνάμεσα σε πολυλογίες μαντεύομε πώς ο Δημοχάρης τρέμει σά ν' άκούει ξένη φωνή, μαντεύομε τή φρίκη του όταν ή Βασιλοπούλα του φανερώνεται ξένη. Κι' ή Ροδόπη είναι έντελώς εξωτερική, ο παλμός και ή πάλη μέσα της είναι πλασμένα από τόν Ποριώτη, δέν βγαίνουν από τά βάθη της ψυχής, δέν έχει πιá καμιά μεγαλοπρέπεια τραγική. "Όλα είναι ψεύτικα. Άίγο ξεχωρίζει με συγκίνηση ο Δημοχάρης όταν όμολογεί τήν Ηττα του μα όχλοτεχνικά πάλι. Μιá τελευταία χάρη ζητά, τή δούλα ταίρι του νά πάρει και νά φύγει. Σαρκάζοντας του τό έπιτρέπει ο Αίμος. Άλλά που είναι; Η Ροδόπη άρνείται, έμως χωρίς φωτιά, νά τό όμολογήσει. Τήν έδωξε «Νά μη λερώναι μήτε ή πνοή της τό σεμνό μου σπιτί... Ποιά είναι;—δέν ξέρω δέν θυμούμαι... μιá του δρόμου... την πλέρωσα μ' αυτόν νά ξεφκντώσει.» Κ' ή Μαντώ έξαφρα φωνάζει «Κρινώ». Κ' έξκκοιουθούνε για καιρό λόγια μόνο νά λένε. Μα προς τί νά έπιμένομε; Στο τέλος άφου πρώτα κηδέψουν την Κρινώ, κ' είναι όμορφο τό μοιρολόγι που στερνά θρηλογεί ή χορεύτρα συντροφειμένη από νεκρώσιμα σαλπίσματα, φεύγουν οι

άντρες. «Ο πόλεμος, ή κίνησις, ή νίκη σιγά σιγά θα κλείσουν τις πληγές: «Ὁρθή μόνη, στή μέση ἀπλώνοντας και ριχνοντας ἀπέλπιστικά τὰ χέρια, ξανάπιάνει τὸ νεκρικό ρυθμό ή νικημένη Βασιλοπούλα...»

Μιά γυναίκα... Κι' ἂν ή ἐκφραση χαλνᾷ στὸ τέλος, στήν ἀρχή πολὺ ώραία μένει καθὼς κι' ὄλη ή Σύλληψη. Δημιουργία στὸ λαϊκὸ μοτίβο. Τὸ βουνὸ δίνει τὸ μάρμαρο τὸ ἄσπρο. Κ' ἔρχεται ὁ Καλλιτέχνης και πλάττει θεοὺς πὸ με ψυχῆς γονατιστὲς τοῦ; ἀγαποῦν γιὰ πάντα στὸ Σύμπαντο οἱ Ὁραιολάτρες. Στὸ στοίχημα ἀπάνω ἕνας χαρακτήρας πλάστηκε, γυναίκειος, πολὺ τραγικός. Καὶ σκύβομε μπροστὰ στή Ροδόπη μπροστὰ στὸ Μεγαλειὸ της και στή Σκληρότη της πὸ τὴν ἀδλωσε τὸ μαρτύριο τοῦ ὀρειοποιημένου πόνου της. Καθὼς ξένος, μόνος, μέσα στή νύχτα, κ' ἕνας συντονισμὸς, ή κραυγή ή ἀπελπιστική πὸ κάθε τόσο μᾶς ξεφεύγει νοσταλγική σπαραχτική. Ἡ Ροδόπη ὑποφέρει... Τὸν Πόνο τοῦ Ἔρωτα, και πλατύτερα τὸν Πόνο τοῦ Ἀκατόρθωτου. Ἴσως νὰ φταίει μόνη της, μὰ φταίει ἀραγε κανεὶς ποτέ; Ἀπάνω μας και γύρω μας και μέσα μας και παντοῦ εἶναι ή Μοῖρα ὄυτε κἀν ή Μοῖρα πὸ κυβερνᾷ κάθε στιγμή. Ὅποια-δήποτε Δύναμη, κι' ἂν ὑπάρχει δὲν ἐνδιαφέρεται στήν κάθε κίνησή μας τὴν τόσο ἀσήμαντη στὸ Σύμπαντο. Εἴμαστε ἐλεύθεροι ἀναγκασμένοι νὰ ὑπκούμε στὸ γενικὸ τὸ Νόμο. Ἡ Ροδόπη δὲν μπορεί ν' ἀντισταθεὶ στήν Ἀγάπη. Ποιὸ λογικὸ και πρὸ πάντων γυναικειὸ ἀντιστέκεται στήν Ἀγάπη, ὅταν ἦρθε ή ὥρα ή ἀνεμπόδιση και ή διάθεση ή ἀδύναμη πὸ τὴ θέλει; Καὶ παραδίνεται ή Ροδόπη μοιραία. Καὶ μοιραία ὑποφέρει. Πάντα. Μ' ὄλη της τὴ Δύναμη παραδόθηκε, μ' ὄλη της τὴ Δύναμη ὑποφέρει. Σῶνει ή Ροδόπη. Νικιέται. Σὲν κάθε ὀρμέφυτη Γυναίκα. Κ' ἔπειτα; Ἐπειτα τίποτε. Ἀξίζει τίποτε ἄλλο ή Ζωή ἀπὸ τὴ χαρὰ ἀπάνω της ἔργα νὰ δημιουργήσομε ὅσο μπορούμε πὸ τέλεια, κι' ὅσοι ποιητὲς Ἔργων δὲν εἶναι, ἔστω κι' ἀνωθε, νὰ δημιουργοῦν τὴ Ζωή τους ἀπάνω σὲ Ἔργα Τέχνης;

Μιά Γυναίκα... τὴν ἀγαποῦμε γιὰ τὴν Ἀγάπη της και γιὰ τὸν Πόνο της πὸ δικὰ μας εἶναι, γιὰ τὸ Τραγούδι πὸ τὴν ἀνάστησε...

Γεννάρης—Μάρτης

ΑΔΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Τὸ περίφημο ρομαντζὸ τοῦ Ντέ Σαιν-Πιέρ, «Παῦλος και Βιργινία»—ἀγνή και κατακάθαρη σκέψη, ἀδῶο και σύγκλητικό αἶσθημα,—τυπώθηκε στή λογοτεχνική βιβλιοθήκη τῆς «Ἀγκύρας». Λαμπρὸς τόμος, χρυσοδεδεμένος και εἰκονογραφημένος. Εἶναι τ' ἀγαπημένο βιβλίο τῶν νέων.

ΣΤΗ ΘΥΜΗΣΗ ΣΟΥ

Στὴ θύμησή σου οἱ λογιμοὶ μου—ἄχ, εἶδες;—
Γλυκεῖα ἀνίατη βρῖσκουν και ἀναγαλλιάζουν
Ἀχνοσυμένα λούλουδα πὸ τ' ἀγαλιάζουν
Τοῦ ἡλιοῦ χρυσοσεφάνωτου οἱ ἀχτίδες.
Φωτοτερίζοντας και ὁ ἴσκιος σου φαντάζει
Πανηγύρι. Καὶ οἱ σκέψεις σου εἰκονίσματα
Στημένα εἶναι σὲ βωμό, και λιβανίσματα
Στῆς Ἀγάπης πυκνὰ τὸν αἰθέρ' ἀνεβάζει
Ὁ στεναγμὸς μου. Μὰ νά! ἔκσι πὸ ὁ πόνος μου τὰ
[χείλη.

Τὰ γλίζει μου γιὰ νὰ φωνάξῃ,—μιά γλυκεῖα
Κι ὀλάσπρη θύμησι μὸς συνελαίρει τὴ λαλιά
Και σ' ἕνα μὲ γυρίζει περασμένο δεῖλι
Πὸ θρονιασμένη πλάγι σου ή ψυχὴ μου εὐδῶδα
Ἄπ' τῆς Ἀγάπης σου ἰμάραντα τὰ ῥόδα.

Αἰδιψὸ 19 τοῦ Θεριστῆ

ΑΙΑΝ Β. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΪΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραληφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆσου πολυτελείας και ἀνάσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (παραλία Τροῦμπας) ἑκάστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὄρα 3 μ. μ. κατ' εὐθεῖαν δι' Ἀλεξανδρείαν.

Γραμμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμὴ Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ με διαλοῦς ἑλικας και μηχανὰς ἀρθῶστου ταχύτητος, πολυτελείας και ἀνάσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τροῦμπας)

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὄρα 10.30 μ. μ. διὰ Σῶρον Ἄνδρον, Κόρθιον και Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὄρα 8ην μ. μ. κατ' εὐθεῖα διὰ Θεσσαλονίκην—Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλο ἀριθ. 1 και εἰς τὰ πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κοῦκα και Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν και Σ. Σωτιάδου (Πλατεῖα Συντάγματος) και Ἰωάν Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίς).

Ἐν Πειραιῶι. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44. (δὸς σθεν ἁγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον ὁδὸς Ἀντωνιάδου.

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)